

Ladislav Kubíček

Utrpení a co na to lékaři

Lékař má možnost mnohá utrpení odstranit, nebo aspoň zmírnit, ale nakonec člověk stejně zestárne a zemře. Ježíš nepřišel utrpení odstranit, ale naučit nás proměňovat ho v lásku. Smrt ze života odstranit nemůžeme, ale vždycky máme možnost projevit se láskou. V praxi to bohužel není tak samozřejmé. Stále převládá „vědecký“ přístup. Dokud je naděje na efekt, všichni se kolem nemocného točí a mohou se rozkrájet. Jakmile naděje na uzdravení není, jejich zájem opadá, vizity jsou formální a nemocný je překládán z jedné léčebny dlouhodobě nemocných do druhé. Trpí nejen v důsledku nemoci, ale navíc i tím, že jsme ho odepsali. Duševní utrpení vyžaduje naši asistenci, náš zájem, naše vlídné slovo, náš úsměv, naši lásku.

Výchovná hodnota bolesti

Utrpení nutí k projevení lásky i lidi nevěřící. O co by bylo na světě méně lásky, kdyby nebylo utrpení! O co by svět byl sobectější a hrubší, kdyby se neurvalci nemuseli bát infarktu a rakoviny. Je to vidět i ve věznicích. Když je vězňi delší dobu dobře, roste jeho sebevědomí a zdraví ho vede k bujnosti. Ale stačí bolavý zub nebo střevní infekce s pořádným průjemem a zkrátne jedna dvě. Bolest má tedy i svou hodnotu výchovnou a léčivou. Kdyby jí nebylo, svět by byl podstatně horší. Nejde jen o zločince. Platí to obecně. Naším úkolem je proto pomáhat lidem snášet utrpení tak, aby přineslo užitek, jaký s ním Bůh ve svém plánu má. Jak? Bez lásky je to nemyslitelné. Bez Ducha Svatého je to nemyslitelné - chtějme říkat to, co nám řekne on. K tomu je třeba najít si čas, mlčet, poslouchat a nechat skrze naše ruce a ústa proudit sílu Ducha svátého do každého nemocného, kterého nám Bůh pošle do cesty.

Kristus, nebo reinkarnace?

Proč věří příslušníci východních náboženství v reinkarnaci? Protože potřebují prvek očistění. Neznají Krista, neznají ani starozákonní proroky, kteří Krista předpovídali, a proto si reinkarnaci museli vymyslet. Tato náboženství neznají vykupitelskou cenu Kristovu, nevědí, co znamená „vyprat si dobřela svá roucha v krvi Beránkově“. Krišna říká, že je celkem jedno, v co věříme, jen když věříme. Avšak mezi příslušníky podobných náboženství a syny Božími, spolupracovníky Božími na záchraně světa, je propastný rozdíl. Když někdo trpí na Východě, je to pro mnohé lidi jeho věc, jeho karma. Jak je to nebezpečné, ale i nenárodné a pohodlné. Prostě se počítá s tím, že život je možno prožívat víckrát, žádné peklo není, převtělujeme se, dokud se do nebe nedostaneme. To je

svůdné. Náročnější a těžší je prožít jediný život bez možnosti opravy. V Písmu není o reinkarnaci ani zmínka. Kdyby existovala, nemusel by Kristus za nás umírat na kříži. *(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapaluji?)*

Richard Rohr

Malý kousek jednoty stojí za tvůj život

Pokud si budeme myslet, že svět spasíme my sami, stanou se naše metody arogantní, náš přístup k věcem bude netrpělivý a naše řešení budou ukvapená. Namísto toho musíme hledat trpělivost a Boží pokoj. Boží muž a žena jsou spokojeni, mohou-li prostě nasadit život za malý kousek jednoty. Ať jste kdekoli, nechte Boha vytvářet jednotu. Věřím, že právě toto Bůh na zemi koná. Známe jednu sestru, která spatřuje své prvotní poslání v tom, že se laskavě usměje na každého, koho potká. Jakou hrozbou se asi stala nejednotě!

Má-li být Ježíš mezi námi vzkříšen, musíme každý zvlášť i ve skupinách kapitulovat před láskou a tajemstvím, které je větší než naše srdce. Musíme pokorně připustit, že toho víme opravdu velmi málo. Zdá se mi, že máme málo správných odpovědí a ještě méně závěrů. Všechno, co můžeme, je být takoví, jako byl Ježíš: přítomní a vtělení. V posledku se mi zdá, že existuje jen jedno evangelium: Ježíš vtělený, Ježíš ukřižovaný, Ježíš vzkříšený. Solidarita v utrpení a extázi je Božím darem tomuto světu.

Být v církvi znamená chtít tvořit součást tohoto rytmu a vytvářet malé kousičky jednoty, kdekoli jen můžeme.

(meditace pro čtvrtek po 5. neděli velikonoční)

Modlitba je místo

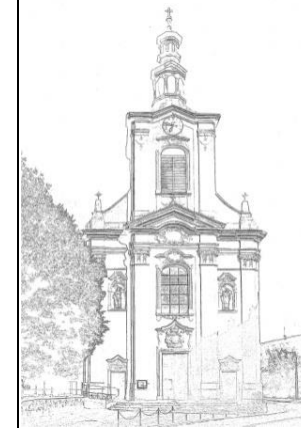
Modlitba je psychologické místo, spirituální místo, místo, kde vystupujeme sami ze sebe, místo stvořené a obývané Bohem. Kteroukoli disciplínu, která nám může pomoci vstupovat tam, kde se setkáváme s realitou – s Realitou, kterou je v posledku Bůh – bych nazval modlitbou. To otevírá řadu možností a stylů.

Modlitbou je cokoli, co nás vyvádí z nás samých, z našich vlastních nutkání a závislostí, z našeho vlastního ega, z našeho vlastního „místa“. Silou svého egocentrismu jsme všichni do svých míst velice polapeni. V modlitbě nás Duch vyvádí ven z naší úzké zóny pohodlí. Není divu, že se modlitbě vyhýbáme; v ní bychom museli totiž svá místa změnit.

(meditace pro sobotu po 5. neděli velikonoční)

Václav č. 18 (2021)

2. 5. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

5. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- Náboženství dětí bude ve čtvrtek od 14:00.
- **Májové pobožnosti** budou v neděli po mši sv. a ve středu 7:30 přede mší sv.

David Wilkerson: Dýka a Kříž

12. Podivuhodná vidění II

Je to úžasné žít život z Ducha! Ještě hned to odpoledne u nás začal vyzvánět telefon. Jeden hovor byl z Floridy, od pastora, který mi prý hned teď musí zavolat a pozvat mě na seriál zvláštních shromáždění. Pak přišel druhý hovor, na to další a než den skončil, měl jsem obsazených dvanáct týdnů přednáškami po celé zemi. Do měsíce jsme uskladnili nábytek a přestěhovali se do čtyř pokojů v domě rodičů Gwen.

Pak jsem tedy na zbytek léta a ještě na část zimy odejel. Měl jsem shromáždění v nejrůznějších koutech země. Musel jsem se smát: vzdálenosti jsem neměřil od místa, kde jsem právě byl, ale od New Yorku. Tam mne to táhlo jako magnet. S radostí jsem přijímal pozvání, která mne přivedla blíže tomuto ohromnému, přelidněnému městu, které jsem měl takovým zvláštním způsobem rád.

Na sklonku zimy 1960 mne jedno takové pozvání přivedlo do Irvingtonu, New Jersey. Hostitelem mi byl pastor Reginald Yake. Jako všude jinde, i jemu jsem vyprávěl něco ze svých newyorských zkušeností. Pan Yake seděl na opěradle pohovky a přes hodinu soustředěně naslouchal, pak se ještě na leccos zeptal. „Davide“, řekl mi nakonec, „mám za to, že církev by mezi gangy v New Yorku potřebovala pracovníka, a to na plný úvazek. Když dovolíš, zavolám několika přátelům.“ Jedním z nich byl Stanley Berg, spolupastor v Glad Tidings Tabernacle na 33. západní ulici. Domluvili jsme, že se v jeho kostele sejdou se všemi ostatními duchovními, kteří by o tuto věc měli zájem.

Byla to docela obyčejná schůze. Někdo přečetl dopis od policejního komisaře Kennedyho, který nabádal církev k aktivnějšímu zájmu o problémy mládeže. Pak vstal pan Berg a pověděl něco o práci, kterou už konám. Nato jsem mluvil já o tom, jak by podle mého názoru měla práce mezi mladými pokračovat. Než jsme skončili, zrodila se nová služba. Jejím hlavním cílem bylo proniknout k mladým chlapcům a dívkám s poselstvím o Boží lásce a proto jsme ji nazvali ‚Teen-Age Evangelism‘. Protože jsem už tuto práci dělal, zvolili mne v této nové organizaci ředitelem.

Policejní kapitán Paul DiLena, člen sboru pastora Berga, byl zvolen pokladníkem. Chudák Paul! Nebyl na schůzce přítomen, takže se nemohl bránit. Přišla na řadu i otázka peněz - a byla vyřízena velmi jednoduše. Odhadli jsme, že k úhradě kanceláře, mezd, tisku atd. bude nutná částka asi 20 000 dolarů. Sestavili jsme tedy rozpočet na 20 000 dolarů. Hotovost v pokladně byla ovšem nulová, jak za okamžik zjistil nově zvolený pokladník, když ho Stanley Berg telefonicky informoval o jeho vítězství ve volbách. Řekl mi:

„Pavle, mám pro tebe dobrou novinu. Byl jsi právě zvolen pokladníkem Evangelizace mladých. David Wilkerson je v tomto zápase o mládež ředitelem. Jistě tě potěší, že pro první rok disponuješ rozpočtem 20 000 dolarů!“

Kapitán DiLena odpověděl: „Kdo je David Wilkerson, kdo má knihy, kde jsou peníze?“ - „Nemáme žádné knihy, ani peníze, Pavle“, odpověděl mu pastor Berg. „David Wilkerson je kazatel z hor Pennsylvanie, který se domnívá, že patří vlastně do New Yorku.“

Paul se zasmál: „Zní to trochu naivně!“ - „Jsem naivní, Pavle. Právě tak naivní jako byl David, když se postavil před Goliáše s pouhým prakem, oblázky a s vědomím, že stojí na Boží straně.“

13. Zázraky na naší cestě I

Bylo nevlídné únorové ráno, skoro přesně dva roky po tom, co jsem prodal televizor. Stál jsem na lodi Staten Island Ferry a nemohl jsem pořad uvěřit tomu, jak jsme právě pokročili v uskutečňování mého snu. Pěna vystříkla z neklidného moře na palubu. Vpravo se tyčila socha Svobody a mně se zdálo velmi symbolické, že budu jezdit každé ráno kolem ní. Jel jsem totiž na Staten Island s velmi nadějným úkolem: najmout tam kanceláře pro náš nový program, který usiluje o svobodu pro mladá. I adresa, kterou jsem měl v kapse, byla výstižná: 1865, Vítězná třída. Tam mělo být sídlo našeho hlavního stanu. Když jsem však k tomuto „sídlu“ dorazil, musel jsem se smát. Tvořily ho tři malé místnosti, k tomu ještě v okolí, více než nepříhodném. Byly to vlastně dvě kanceláře a skladiště. „Pane“, modlil jsem se, „jsem opravdu vděčný, že to tu není pěkné. Nevím, jak bych si v pěkném místě mohl počínat.“

V těchto třech místnostech tedy začala Evangelizace mladých. Měli jsme jednoho placeného zaměstnance: mne. Ten plat byl takový, že jsem si z něj nemohl dovolit ani tu nejlevnější místnost v laciné noclehárně. Postavil jsem tedy ke svému stolu v prostřední místnosti gauč. Jedl jsem, co jsem si uvařil na vařiči, občas i u různých přátel v New Yorku, kteří se při pohledu na mou kostru se mnou dělili o pokrm. Nejtěžší však bylo rozdělení naší rodiny. Gwen zůstala u rodičů v Pittsburghu a toužila přijít za mnou co nejdříve. Při jedné telefonické rozmluvě mi řekla. „Vím, Davide, že to, co děláš, je správné. Ale cítím se opuštěná. Gary vyrůstá a ani neví, jak vypadá jeho tatínek.“ Domluvili jsme se, že přestěhujeme celou rodinu do New Yorku, jen co Bonnie a Debbie dokončí školní rok - i kdyby to mělo znamenat spát třeba v parku na lavičce.

Moje samotářská existence měla však i své výhody. Malá komůrka byla ideální pro modlitby. Nebylo tu nic, co by vedlo

k roztržitosti. V místnosti 3 x 4 metry byl jen stůl, tvrdá židle a můj gauč. Bylo radostné modlit se v takovémto prostředí askeze a na svůj obvyklý „televizní čas“ od 12 do 2 ráno jsem se těšil jako na chvíle obnovy. Ráno jsem pak vždycky vstával osvěžený, povzbuzený a plný nových nadějí. Španělsky i anglicky mluvící Boží sbory mi do začátku naší práce poskytl 1 000 dolarů. Téměř všechny jsem je použil na dva pokusy.

První jsme nazvali ‚Operace nasycení‘. Byl to literární program; chtěli jsme touto cestou oslovit každého středoškoláka v těchto ohrožených čtvrtích města. V našem tisku jsme probírali problémy jako omamné drogy, opilství, promiskuita, zločinnost gangů a nabízeli jsme pomoc z Bible. Této službě jsme se opravdu hodně věnovali. Do rozšiřování tiskovin jsme zapojili stovky mladých lidí z našich Sborů. Výsledek však byl dost ubohý; po třech měsících tu byla jen hrstka těch, kteří se v důsledku naší práce opravdu změnili. Obrátili jsme se tedy k pokusu č. 2, k televizi. Sebral jsem asi stovku mladých lidí, kteří byli kdysi sami v těžkostech, ale našli z nich cestu ven. Vytvořili jsme smíšený pěvecký sbor a týden co týden, celé tři měsíce jsme dělali televizní program. Měl jednoduchou, živou formu. Mládež zpívala a pak vždycky někdo z nich vyprávěl svůj příběh. Povzbudil nás ohlas, který naše pořady vyvolaly. Byli jsme u mladých diváků velmi populární. Mělo to ale svůj velký problém: televize je drahá. Mladí z celého města posílali sice své haléře na podporu našich relací, přesto však jsme koncem třináctého týdne měli dluh 4 500 dolarů.

„Vypadá to tak, že budeme muset se svým seriálem skončit dříve, než se dostaví nějaké výsledky“, řekl jsem našemu výboru na zvláštní schůzi, která měla vyřešit tuto krizi. Všichni byli stejného názoru; rádi bychom pokračovali ještě dalších třináct týdnů, ale nebude to už možné. Náhle vstal v zadní lavici nějaký člověk; nikdy předtím jsem ho neviděl. Měl kolárek a tak jsem se nejprve domníval, že je to episkopální kněz. „Rád bych něco navrhl“, řekl tento pán a představil se. Byl to reverend Harald Bredesen, kazatel Holandské reformované církve z Mount Vernon, N. Y. „Viděl jsem vaše pořady; byly velmi živé, líbily se mi. Než se definitivně rozhodnete zrušit je, nechtěli byste si promluvit s jedním mým přítelem?“ S pokrčením ramen jsem souhlasil. Nevěděl jsem, jaký by to mohlo mít smysl, ale znal jsem už dost zvláštní cesty Ducha svatého; byl jsem proto zvědav, zda pro nás nemá něco i nyní. ...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)